

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

O. L., narozen X,
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen Mgr. Bc. Ulyanou Šauerovou, advokátkou
se sídlem Moravská 854/2, Plzeň

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci jako nepřijatelné ze dne 29. 11. 2024, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se přikazuje, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobci.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Bc. Ulyany Šauerové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá určení, že zásah ze dne 29.11. 2024, spočívající v posouzení jeho žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné, neboť žalobce získal dočasnou ochranu v jiném členském státě EU podle ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lex Ukrajina“), je nezákonný a domáhá se obnovení stavu před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobce.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce uvedl, že vycestoval z Ukrajiny po vypuknutí válečného konfliktu dne 27. 3. 2024, kdy vstoupil do Schengenského prostoru, na základě čehož podal žádost o dočasnou ochranu na území České republiky dne 29. 11. 2024 na Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajině. Na místě bylo ovšem žalobci sděleno, že tato ochrana nemůže být udělena, neboť již byla udělena na území jiného státu - Rumunska.
3. Byť si je žalobce vědom toho, že ust. § 5 odst. 2 Lex Ukrajina uvádí, že „soudní přezkum je vyloučen“, v daném případě je ovšem třeba toto ustanovení neaplikovat pro rozpor s právem Evropské unie. Tuto skutečnost potvrdily správní soudy již mnohokrát, např. Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberec v rozsudku ze dne 25. 7. 2022, č.j. 59 .4 45/2022-30. Stejný názor vyjádřil také Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2023, č.j. 11 A 80/2023-79. Dále lze odkázat např. na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2024, č.j. 29 A 78/2024-72 anebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 10. 2024, č.j. 57 A 47/2024- 47 a další.
4. Žaloba je tedy projednatelná, neboť možnost soudního přezkumu vyplývá jak ze Směrnice o dočasné ochraně, tak z Listiny základních práv EU a je nutné navázat na jednotnost judikatury správních soudů.
5. K nezákonnosti vyznačení nepřijatelnosti žalobce uvedl, že podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je žádost nepřijatelná, pokud je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě. Toto ustanovení zákona ovšem neodpovídá znění Směrnice o dočasné ochraně a Prováděcímu rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55IES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „Prováděcí rozhodnutí“). Směrnice o dočasné ochraně totiž nezná jako důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně „udělení dočasné ochrany v jiném členském státě“. Koncept nepřijatelnosti tak neodpovídá znění směrnice a je s ní naopak v rozporu.
6. Navíc žalobce splňuje veškeré obecné podmínky pro udělení dočasné ochrany — je občanem Ukrajiny, který ke dni 24. 2. 2022 pobýval na území Ukrajiny a následně po tomto datu vycestoval z území Ukrajiny (dne 27. 3. 2024). Tuto skutečnost z opatrnosti dokládá žalobce nyní soudu, neboť žalobce nepřekročil hranice přes oficiální hraniční přechod a nemá proto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

razítka v cestovním dokladu mezi Ukrajinou a Rumunskem a tuto skutečnost při podání žádosti o dočasnou ochranu po něm úřední osoby nechtěly prokázat.

7. Dočasná ochrana byla žalobci udělena navíc hned první den na území Rumunska dne 27. 3. 2024, což také dokládá v příloze doklad o dočasné ochraně.
8. Podle žalobce je pro tento případ podstatný také čl. 11 směrnice vyjadřující závazek zpětného přijetí osob, které na jeho území požívají dočasnou ochranu. Tohoto závazku se ovšem členské státy skutečně zřekly a výslovné použití čl. 11 směrnice vyloučily.
9. Jelikož se členské státy, resp. Česká republika, nedohodla s jiným státem na jakékoliv úpravě vyloučení čl. 11, znamená to, že je sekundární pohyb, a tím i získání dočasnou ochrany v jiném členském státě, povolen a nemůže být vyloučen pouze na základě rozhodnutí jednoho členského státu v národní úpravě.
10. To, že vyznačení nepřijatelnosti je nezákonným zásahem, potvrdil již také např. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2023, č.j. 11 A 80/2023 79, kde uvedl, že *„směrnice o dočasné ochraně je postavena na konstrukci, že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou se však vydat opačným směrem a stanovit těmto osobám podmínky méně příznivé. Právě to však Česká republika zavedením institutu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. učinila, neboť Ukrajincům utíkajícím před nevyprovokovanou a neodůvodněnou ruskou vojenskou agresí postavila do cesty další, směrnici nepředpokládanou překážku, kterou musí překonat, aby mohli v České republice požívat dočasnou ochranu. Taková úprava je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně. Ta má v tomto ohledu přímý účinek, který vylučuje úpravu § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. Proto ji soud neaplikoval.“*
11. Shodně tuto nepřijatelnost jako nezákonný zásah shledal také Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 17. 5. 2023, č.j. 55 A 6/2023-44 a další rozsudky správních soudů.
12. Žalobce má tedy za to, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je v rozporu s čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Z tohoto vyplývá, že zásah spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu nepřijatelnosti je zásahem nezákonným, a žalobce tak má nárok na udělení dočasnou ochrany v České republice, ačkoliv mu již v minulosti byla udělena dočasná ochrana v Rumunsku.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nejednal nezákonně, ale naopak v souladu se zákonem č. 65/2022 Sb., když žádost žalobce o dočasnou ochranu vyhodnotil jako nepřijatelnou, protože žalobce již má dočasnou ochranu v Rumunsku. Tuto skutečnost dokládá záznam v evropské databázi TPD (Temporary Protection Platform), kde je žalobce veden jako držitel dočasnou ochrany.
14. Zákon jasně stanoví, že žádost je nepřijatelná, pokud má žadatel ochranu v jiném členském státě EU (§ 5 odst. 1 písm. d)). Žalobce navíc nesplnil podmínky pro výjimky, jako je sloučení rodiny nebo zvláště hodné zřetele (§ 51 a § 52 zákona), a proto žalovaný neměl jinou možnost než žádost odmítnout.
15. Žalovaný namítá, že jako správní orgán je povinen řídit se platným zákonem, dokud není zrušen nebo změněn. Uvedená ustanovení jsou stále součástí právního řádu a nebyla zrušena ani Ústavním soudem. Směrnice EU nejsou přímo aplikovatelné – musí být transponovány do vnitrostátního práva, což v tomto případě bylo učiněno zákonem č. 221/2003 Sb.
16. Žalovaný dále tvrdí, že podmínky pro nepoužití vnitrostátní normy kvůli rozporu s právem EU nejsou v tomto případě splněny. Neexistuje totiž jednoznačný výklad Soudního dvora

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

EU k této otázce a judikatura krajských soudů není jednotná. Naopak existují i rozsudky, které potvrzují soulad těchto ustanovení s právem EU (např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích z 20. 12. 2023, č.j. 63 A 38/2023 – 49). Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí z 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022 – 46 rovněž neshledal rozpor mezi ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. a směrnicí 2001/55/ES. Podle něj se jedná o skutkově jasnou otázku bez prostoru pro správní uvážení – jde pouze o ověření, zda žadatel již má dočasnou ochranu v jiném členském státě.

17. Žalovaný se ohradil proti názoru, že ust. § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. jsou v rozporu s právem EU. Podle něj směrnice 2001/55/ES neumožňuje, aby jedna osoba získala dočasnou ochranu ve více členských státech současně. Pokud již cizinec ochranu získal, je považován za usazeného v daném státě, nikoli za vysídleného.
18. Směrnice výslovně upravuje možnost přemístění držitele dočasné ochrany pouze v člancích 15 a 26, a to na základě dohody mezi členskými státy a se souhlasem dotčené osoby. V případě žalobce žádná taková dohoda mezi Českou republikou a Španělským královstvím, resp. Slovenskou republikou, neexistuje. Směrnice též neřeší procesní otázky spojené s opakovanými žádostmi o dočasnou ochranu, a proto je podle žalovaného na členských státech, aby tyto mezery vyplnily. Český zákonodárce tak učinil prostřednictvím institutu nepřijatelnosti žádosti, který má zabránit tzv. temporary protection shoppingu – tedy účelovému podávání žádostí ve více státech.
19. Žalovaný tvrdí, že tento přístup není v rozporu se směrnicí, ale naopak naplňuje její účel: zabránit druhotnému pohybu osob, chránit kapacity členských států a zamezit zneužívání systému. Směrnice má sloužit k poskytnutí dočasného útočiště osobám prchajícím před nebezpečím, nikoli k výběru preferovaného státu podle osobních preferencí.
20. Závěrem tohoto bodu žalovaný zdůrazňuje, že zásada zákazu zneužití práva podporuje existenci důvodů nepřijatelnosti žádosti. V případě žalobce, který již ochranu získal ve Španělsku a na Slovensku a žádá o totéž v ČR kvůli osobním vazbám, jde podle něj o účelové jednání, které nemá být právně chráněno.
21. Žalovaný odmítá, že by dohoda členských států o neuplatňování čl. 11 směrnice 2001/55/ES zakládala právo žadatele získat dočasnou ochranu v jiném členském státě. Tato dohoda pouze znamená, že státy nebudou aktivně přemísťovat držitele ochrany zpět do státu, který jim ji udělil. Směrnice výslovně neumožňuje, aby jedna osoba získala dočasnou ochranu ve více státech, a přesuny mezi státy jsou možné jen na základě dohody mezi státy a se souhlasem dotčené osoby (čl. 15 a 26).
22. Podle žalovaného směrnice neobsahuje žádné ustanovení, které by garantovalo právo držitelů dočasné ochrany libovolně měnit stát, kde ji chtějí čerpat. Taková interpretace by byla v rozporu s cílem směrnice, kterým je efektivní rozdělení zátěže mezi státy a ochrana jejich kapacit. Česká právní úprava, která stanoví nepřijatelnost žádosti v případě, že žadatel již ochranu získal jinde, je podle žalovaného plně v souladu s unijním právem a chrání systém před zneužitím.
23. Směrnice 2001/55/ES právo na získání oprávnění k pobytu v jiném členském státě nezakládá a přesuny mezi státy jsou možné jen na základě dohody mezi členskými státy, respektive i se souhlasem dotčené osoby.
24. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Posouzení žaloby

25. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadený postup žalovaného v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
26. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
27. Soud o věci uvážil takto:
28. Žaloba je důvodná.
29. Soud především vyšel z obecné definice ochrany podle § 82 a násl. soudního řádu správního, podle které je ochrana důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky:

Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka).

Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.
30. Pokud jde o jednotlivé podmínky, městský soud konstatuje, že z podstaty žalobou napadeného jednání žalovaného je nepochybné splnění podmínky první, druhé, čtvrté, páté i šesté: jednání žalovaného se totiž přímo dotklo osoby žalobce, zkrátilo jeho právo na podání žádosti o poskytnutí dočasné ochrany, toto jednání bylo "zásahem" správního orgánu v širším smyslu (nikoliv tedy rozhodnutím), bylo nesporně zaměřeno přímo proti žalobci a konečně následky tohoto jednání trvají.
31. Předmětem přezkumu soudu tedy bylo právě jen to, zda je splněna i podmínka třetí, tedy nezákonnost tohoto jednání žalovaného.
32. Podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina *„Žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie, je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.“*
33. Výklad sporného zákonného ustanovení byl předmětem rozsáhlé (a nejednotné) judikatury správních soudů – ostatně účastníci ve svých podáních na rozličná rozhodnutí soudů odkazují.
34. Aktuálně Nejvyšší správní soud zaujal již ve věci jednoznačné stanovisko. Městský soud odkazuje na argumentaci plynoucí z recentních rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025 ve věcech sp. zn. 1 Azs 174/2024 a sp. zn. 1 Azs 336/2024.
35. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice č. 2001/55/ES členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(a) existují závažné důvody se domnívat, že

i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak je definují mezinárodní dokumenty vypracované za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů

ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než ji tento stát přijal na své území jako osobu požívající dočasné ochrany;

iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; anebo

(b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.

36. Ze shora odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zákon č. 65/2022 Sb. je v těchto ustanoveních o nepřijatelnosti žádosti v rozporu s unijním právem. Český zákonodárce totiž v tomto zákoně vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice č. 2001/55/ES. Úprava ve směrnici je projevem tzv. minimální harmonizace a členské státy nemohou svou národní úpravou snížit takto nastavenou úroveň ochrany, mohou ji pouze zvýšit. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 směrnice č. 2001/55/ES, pro které je možno vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, je taxativní.
37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2025 výslovně uvádí: „Institut nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. se nevztahuje k udělení dočasné ochrany jako takové. [Dočasná ochrana je totiž udělována hromadně již na unijní úrovni, a to pro celou skupinu osob definovanou vždy v prováděcím rozhodnutí Rady přijatém na základě čl. 5 směrnice o dočasné ochraně. Takovým prováděcím rozhodnutím je ve vztahu ke státním příslušníkům Ukrajiny rozhodnutí Rady č. 2022/382. Osoby spadající do některé z kategorií vymezených v článku 2 tohoto prováděcího rozhodnutí tudíž mají přiznané právo na dočasnou ochranu na celém území Unie, a to právě již samotným prováděcím rozhodnutím Rady. Členské státy těmto osobám pouze poskytují dílčí práva plynoucí z dočasné ochrany podle kapitoly III směrnice o dočasné ochraně, jako je oprávnění k pobytu (článek 8) a s ním dále spojená práva na zaměstnání (článek 12), přiměřené ubytování a zdravotní péči (článek 13) nebo přístup do vzdělávacího systému hostitelského členského státu čl. 14)
38. Udělení „dočasné ochrany“ ve smyslu zákona č. 65/2022 Sb. tak ve skutečnosti znamená poskytnutí dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382, nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. „Dočasná ochrana“ ve smyslu českých právních předpisů je tedy pouze jakousi legislativní zkratkou pro oprávnění k pobytu na území České republiky (jak je i zřejmé z § 2 zákona č. 65/2022 Sb. a § 2 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců), tj. pobytové oprávnění, které jsou členské státy včetně České republiky povinny držitelům dočasné ochrany vystavit a poskytnout jim v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.
39. Již z uvedeného přitom plyne, že členské státy mají pouze omezenou možnost odepřít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Unii požívají na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382. Podle článku 8 směrnice jsou totiž povinny přijmout opatření nezbytná k zajištění pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tím účelem jim musí vydat potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady. Jakékoli případné omezení v poskytnutí těchto práv tudíž musí být v souladu se směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím, a to pochopitelně i v případech unijním právem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výslovně neupravených. Systémově se totiž jedná o vnitrostátní realizaci nároků či oprávnění přímo plynoucích z unijního práva.“

40. Vycházejí z této argumentace, městský soud dospěl k závěru, že důvodem nepřijatelnosti žádosti žalobce proto nemohlo být to, že o dočasnou ochranu (možná) požádal, resp. ji dříve získal v jiném členském státě Evropské unie. Výklad § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina zastávaný žalovaným je v rozporu se Směrnicí č. 2001/55/ES a nelze jej aplikovat; zákonnost postupu veřejné správy nemůže být totiž hodnocena jen prizmatem národního práva. Referenční rámec soudního přezkumu je širší, zahrnuje i normy unijní, stejně jako normy mezinárodního práva. Žalovaný je proto povinen žádost žalobce přijmout.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Městský soud v Praze tak konstatoval, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobce pro nepřijatelnost byl nezákonný. Jelikož následky tohoto nezákonného zásahu stále trvají, přikázal soud žalovanému, aby obnovil stav před zásahem. Žalovaný je vázán právním závěrem soudu, tedy že žádost z jím specifikovaného důvodu nemůže považovat za nepřijatelnou, jelikož dočasná ochrana dříve udělená jiným státem nepřijatelnost nynější žádosti nezakládá.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají z odměny advokátce za dva úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí věci, podání žaloby) a ze související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném do 31. 12. 2024. Náhradu v celkové výši 6800 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně Mgr. Bc. Ulyany Šauerové, advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.